

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 04 decembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE, judecător

Judecător

Judecător

Grefier

S-a luat în examinare, pentru soluționare, *recursul* formulat de reclamanta....., *împotriva sentinței nr.433 din 13 iunie 2024, pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția a II-a civilă și pentru cauze de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr.862/90/2024*, intimăți fiind pârâțiiși....., având ca obiect “*anulare act administrativ*”.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns consilier juridicpentru intimata-pârâtă....., în baza împuternicirii de reprezentare juridică pe care o depune la dosar și av.pentru intimata-pârâtă....., în baza împuternicirii avocațiale de la fila 29 din dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, stadiul procesual și modul de îndeplinire a procedurii de citare, învederându-se, totodată, că s-a solicitat judecata în lipsă. La data de 11 octombrie 2024 a fost înregistrată întâmpinarea formulată de intimata....., iar la 16 octombrie 2024 a depus întâmpinare intimata..... La 07 noiembrie 2024 recurentaa depus cerere de suspendare a prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a chestiunii de drept de care depinde soluționarea prezentului litigiu, iar la 19 noiembrie 2024 a depus note scrise.

Curtea constată că de fapt, prin cererea depusă la 07.11.2024, recurenta solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu această problemă de drept, care nu se află pe rolul instanței supreme.

Apărătorul intimatuluiconfirmă că această chestiune de drept nu se află pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă, în opinia sa, nici nu se încadrează în dispozițiile O.U.G. nr.62/2024, astfel cum rezultă din considerente, respectiv nu are legătură cu salarizarea personalului din fonduri publice. Apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de art.1 din O.U.G. nr.62/2024.

Reprezentanta intimatului, având în vedere motivarea recurentei, consideră, de asemenea, că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu respectiva chestiune de drept, care, din punctul său de vedere, nu face obiectul cauzei.

Curtea rămâne în pronunțare asupra cererii formulate de recurenta-reclamantăde sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu această chestiune de drept.

C U R T E A:

Deliberând asupra incidentului privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru Dezlegarea unor chestiuni de Drept, constată următoarele:

1. Expunerea succintă a procesului în care se pune chestiunea de drept supusă interpretării:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea la data de 13 martie 2024 sub numărul 862/90/2024, reclamantaa chemat în judecată pe pârâțiiși.....,

pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea Deciziei directorului executiv alnr. 44/19.09.2023 privind suspendarea de drept a raportului de serviciu al doamnei

Reclamanta a arătat că în data 26.09.2023,i-a fost comunicată Decizia directorului executiv al....., nr. 44/19.09.2023 privind suspendarea de drept a raportului de serviciu al doamneiavând funcția publică de execuție de consilier juridic, clasa I, grad profesional superior - Compartimentul juridic și contencios din cadrul....., pentru o perioadă de 5 ani, pe durata exercitării mandatului de asistent judiciar în cadrul Tribunalului Vâlcea.

Reclamanta susține că suspendarea de drept a unui raport de serviciu intervine în cazurile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 513 din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care nu prevede în mod expres posibilitatea suspendării de drept a raportului de serviciu în situația de fapt dedusă judecătii, motiv pentru care se face trimitere de către pârâta autoritate publică la „alte cazuri expres prevăzute de lege”, cu indicarea situației contractului de muncă ce poate fi suspendat de drept pentru exercitarea unei funcții în cadrul autorității judecătorești. Or, o interpretare sistematică a normelor de trimitere la care se face referire în actul administrativ, respectiv art. 367 din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, duce la concluzia că dispoziția privind suspendarea de drept aplicabilă unui contract de muncă nu poate fi aplicată unui raport de serviciu în temeiul art. 513 alin. (1) lit. m) din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, întrucât acest act normativ conține norme speciale cu privire la situațiile de încetare de drept a raportului de serviciu al funcționarului public, ce vin în contracție cu norma generală din Legea nr. 53/2003, cu modificările și completările ulterioare, iar interpretarea normelor speciale trebuie realizată prin aplicarea principiului de drept „*specialia generalibus derogant*”, potrivit căruia norma specială e cea care derogă de la norma generală, și care este de strictă interpretare la cazul respectiv. Mai mult, o normă generală nu poate înlătura de la aplicare o norma specială.

În schimb, autoritatea publică emitentă a apreciat că, în situația numirii unui funcționar public în funcția de asistent judiciar pentru un mandat de 5 ani, este admisibilă suspendarea de drept a raportului de serviciu la cererea acestuia, pe durata exercitării mandatului în temeiul dispozițiilor aplicabile contractului de muncă.

Chestiunea de drept ce se pune în cauză a fost conturată de motivele și apărările expuse de părți, enunțul acesteia fiind următorul: Dacă în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, se poate dispune suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar, respectiv dacă pot fi aplicate în speță dispozițiile art.50 lit.d) din Codul muncii, prin raportare la prevederile art.513 alin.(1) lit.m) coroborat cu art.367 din O.U.G. nr.57/2019 și art.1 alin.(1) și (2) din Codul muncii, având în vedere și dispozițiile art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară și art.227 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

Motivele care susțin admisibilitatea sesizării

Condițiile de admisibilitate se vor analiza în raport cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, precum și cu cele ale art. 519 Cod procedură civilă

Acestea se apreciază a fi îndeplinite, pentru argumentele ce succed:

În primul rând, se constată că procesul face parte din domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind unul dintre cele la care se referă art. 1 alin. 1 din acest act normativ, întrucât privește raportul de serviciu al unui funcționar public, și anume suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar.

Astfel fiind, trebuie să se facă aplicarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, potrivit cu care, dacă în cursul judecătii proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul

legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei de față, precum și condiția ca această chestiune să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, prescrise atât de textul legal redat, cât și de art. 519 Cod de procedură civilă, se constată a fi îndeplinite, astfel cum a rezultat din verificările efectuate în programul de legislație și în baza de date aflate la dispoziția instanței, nefiind identificată o astfel de împrejurare.

În continuare, constatându-se că potrivit art. 4 din aceeași ordonanță de urgență, dispozițiile acestea se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie, se va trece la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod de procedură civilă, mai puțin cea privind caracterul de *noutate* al chestiunii de drept supuse interpretării și cea prin care se impune ca titularul sesizării să judece cauza în *ultimă instanță*, acestea fiind excluse prin legea specială anterior evocată.

Astfel, chestiunea de drept supusă interpretării este ridicată într-o cauză aflată pe rolul instanțelor judecătorești, instanța de recurs având competența de a se pronunța asupra cauzei, iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

Chestiunea de drept este esențială pentru cauză, întrucât de interpretarea dispozițiilor legale pe care se întemeiază cererea și apărările formulate depinde soluționarea pe fond a cauzei, enunțul acesteia fiind următorul: Dacă în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, se poate dispune suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar, respectiv dacă pot fi aplicate în speță dispozițiile art.50 lit.d) din Codul muncii, prin raportare la prevederile art.513 alin.(1) lit.m) coroborat cu art.367 din O.U.G. nr.57/2019 și art.1 alin.(1) și (2) din Codul muncii, având în vedere și dispozițiile art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară și art.227 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

Așadar, în discuție este dacă în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, se poate dispune suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar, deși prevederile art. 513 din OUG nr. 57/2019 nu prevăd un atare caz de suspendare.

Instanța de fond, în interpretarea dispozițiilor legale referite, a apreciat că nereglementarea expresă a suspendării raportului de serviciu într-o situație precum cea din speță se datorează unei simple omisiuni a legiuitorului, ce dă naștere unor dificultăți de interpretare și aplicare a unor dispoziții normative neclare și incomplete. În această situație, trebuie să se recurgă la regulile generale de interpretare a legii, inclusiv la interpretarea teleologică și analogică, precum și la completarea dispozițiilor normative speciale incomplete cu cele ale dreptului comun. Prevederile art. 513 din Codul administrativ nu împiedică acest lucru, în condițiile în care, după cum arată pârâtele, enumerarea cazurilor de suspendare de drept a raporturilor de serviciu este enunțativă, iar nu limitativă (după cum rezultă din dispozițiile art. 513 alin. 1 lit. m) – „*în alte cazuri prevăzute de lege*”). În acest context, interpretarea coroborată realizată de către pârâta, a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. m) și art. 367 din O.U.G. nr. 57/2019 cu dispozițiile generale de drept comun ale art. 1 alin. (1), alin. (2) și art. 50 lit. d) din Codul muncii este corectă și adecvată pentru soluționarea chestiunii litigioase din speță.

În contextul evocat, *chestiunea de drept în discuție se constată a fi una veritabilă*, fiind susceptibilă de interpretările diferite redate.

Pentru aceste considerente, se apreciază a fi îndeplinite și condițiile prescrise de art. 519 Cod de procedură civilă.

În continuare, se vor pune la dispoziția Înaltei Curții de Casație și Justiție elementele apreciate a fi necesare pentru soluționarea sesizării, sub aspectul relevanței lor.

1. Circumstanțele esențiale ale procesului

Reclamantii, în motivarea cererii de chemare în judecată, au expus următoarele argumente relevante:

- Suspendarea de drept a unui raport de serviciu intervine în cazurile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 513 din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare. Acest text de lege nu prevede în mod expres posibilitatea suspendării de drept a raportului de serviciu în situația de fapt dedusă judecătii, motiv pentru care se face trimitere de către pârâta autoritate publică la „alte cazuri expres prevăzute de lege”, cu indicarea situației contractului de muncă ce poate fi suspendat de drept pentru exercitarea unei funcții în cadrul autorității judecătorești.

- O interpretare sistematică a normelor de trimitere la care se face referire în actul administrativ, respectiv art. 367 din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, duce la concluzia că dispoziția privind suspendarea de drept aplicabilă unui contract de muncă nu poate fi aplicată unui raport de serviciu în temeiul art. 513 alin. (1) lit. m) din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, întrucât acest act normativ conține norme speciale cu privire la situațiile de încetare de drept a raportului de serviciu al funcționarului public, ce vin în contracție cu norma generală din Legea nr. 53/2003, cu modificările și completările ulterioare, iar interpretarea normelor speciale trebuie realizată prin aplicarea principiului de drept „*specialia generalibus derogant*”, potrivit căruia norma specială e cea care derogă de la norma generală, și care este de strictă interpretare la cazul respectiv. Mai mult, o normă generală nu poate înlătura de la aplicare o norma specială.

- Astfel, aplicabile în cauză sunt art. 512 lin.2 din OUG nr.57/2019, art.94 din Legea nr.161/2003 precum și dispozițiile privind obligațiile, interdicțiile și incompatibilitățile judecătorilor și procurorilor.

- Dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. m) din OUG nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt incidente în speța de față, atâta timp cât Legea nr. 304/2022, cu modificările și completările ulterioare, nu prevede expres posibilitatea suspendării de drept a raportului de serviciu.

- Norma specială în cauză este Legea nr. 304/2022 și nu Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care are caracter de normă generală în cazul raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici.

- Pe durata suspendării raportului de serviciu autoritățile și instituțiile publice au obligația să rezerve postul, persoana al cărei raport de serviciu este suspendat păstrându-și calitatea de funcționar public.

- Respectarea regimului incompatibilităților specifice funcției din care a intervenit suspendarea este în continuare o obligație activă

- Din interpretarea sistematică a prevederilor legale incidente, având în vedere că pe durata suspendării raportului de serviciu postul este rezervat, reiese că persoana respectivă "deține" în continuare funcția publică, suspendarea operând numai în privința obligației de plată a salariului/indemnizației în schimbul muncii depuse.

Prin întâmpinarea depusă de....., s-a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, fiind expuse următoarele apărări cu relevanță în contextul sesizării:

-Legea generală se aplică în orice materie și în toate cazurile, mai puțin în acelea în care legiuitorul a stabilit un regim special și derogatoriu, instituind în anumite materii reglementări speciale, prioritare față de norma de drept comun. Caracterul prioritar al normei speciale decurge din însăși finalitatea adoptării ei, demonstrând intenția legiuitorului de a deroga de la norma generală, prin prevederi de strictă interpretare și aplicare.

-Analizând dispoziția art. 513 alin. 1 din Codul administrativ se poate observa că acesta nu cuprinde o dispoziție echivalentă cu dispoziția art. 50 alin. 1 lit. d) din Codul Muncii, respectiv exercitarea unei funcții (...) în cadrul unei autorități judecătorești astfel că nu se poate reține faptul că la edictarea normei cuprinsă la art. 513 din Codul administrativ, legiuitorul a înțeles să excludă de plano aplicarea dispoziției generale prevăzute de art. 50 alin. 1 lit. d) din Codul Muncii.

-Problema de drept supusă dezlegării își găsește rezolvarea prin aplicarea principiilor de interpretare *specialia generalibus derogant*, respectiv *generalia specialibus non derogant*, interpretarea celor două principii impunând a stabili dacă art. 513 din Codul administrativ prevede limitativ ori exemplificativ cazurile în care intervine suspendarea de drept a raportului de serviciu.

-Art. 513 din Codul administrativ nu instituie o excepție de la regula în materie, respectiv dispoziția art. 50 alin. 1 lit. d) din Codul Muncii, o astfel de excepție trebuind a fi prevăzută expres, întrucât, atunci când norma specială derogă de la normă generală (specialia generalibus derogant) trebuie să o facă expres, o altă abordare se opune regulii de interpretare a normelor de drept civil, potrivit cu care excepțiile trebuie să fie expres prevăzute de lege, fiind de strictă interpretare (exceptio est strictissimae interpretationis)."

-Modalitatea de redactare art. 513 din Codul administrativ conduce fără echivoc la concluzia că enumerarea cuprinsă în norma legală analizată este enunțiativă și nu exhaustivă, ceea ce implică, în lipsa oricărui alt indiciu contrar, aplicabilitate normei generale. Dispoziția lit. m (în alte cazuri expres prevăzute de lege) nu lasă loc pentru nicio îndoială privitor la caracterul enunțiativ al enumerării.

- Lipsa prevederii situației prevăzute de art. 50 alin. 1 lit. d) din Codul Muncii în cadrul enumerării cuprinse la art. 513 din Codul administrativ, nu poate fi interpretată ca excludere de plano a normei generale cuprinsă în Codul Muncii, întrucât excepțiile nu pot fi create prin interpretare, ele nu există decât în cazul în care sunt reglementate expres.

- Aspectele legate de problematica incompatibilității nu reprezintă motive de anulare a actului administrativ ce face obiectul sesizării, sancțiunile prevăzute de legislația în materie, autoritatea competentă și procedura fiind străine de cauza pendinte.

Pârâta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată , invocând următoarele apărări:

-La emiterea actului administrativ contestat în prezenta cauză,a avut în vedere dispozițiile legale ale art. 513 alin.(1) lit. m) și art. 367 din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul Administrativ, coroborat cu prevederile art.1 alin.(2) și art.50 lit. d) din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii.

- Din prevederile legale menționate mai sus reiese faptul că funcționarul public beneficiază de suspendarea de drept a raportului de muncă în situațiile expres prevăzute de art.513 alin. (1) din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul Administrativ, cu modificările și completările ulterioare, iar în cazul în care legea specială nu prevede o situație specifică, dar face trimitere la dispozițiile legale ale altor acte normative, astfel cum se prevede la art. 513 alin. (1) lit. m) și art. 367 din O.U.G. nr.57/2019, funcționarului public îi sunt aplicabile prevederile actului normativ respectiv, în speța de față, Codul Muncii.

- Potrivit art. 50 lit. d) din Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare, raportul de muncă poate fi suspendat de drept pe durata exercitării unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel.

- Dispozițiile legale menționate nu limitează în timp suspendarea de drept a raportului de serviciu și nici nu o condiționează de existența sau inexistența unei suspendări anterioare, la cerere sau în alt temei legal.

- Dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. m) și art. 367 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul Administrativ se completează cu dispozițiile art. 1 alin. (1), alin. (2) și art. 50 lit. d) din Legea 53/2003 privind Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: „d) exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel”.

- Or, consecința exercitării acestei funcții, respectiv a celei de asistent judiciar exercitată de către doamnaîn cadrul Tribunalului Vâlcea, determină suspendarea, pe perioada îndeplinirii mandatului, urmând ca executarea lui să reînceapă după expirarea acestui mandat.

Prin Sentința nr. 257 din 4 aprilie 2024, atacată cu recurs, instanța de fond a respins cererea formulată de reclamanta....., pentru următoarele considerente apreciate relevante:

- Într-adevăr, nu există un temei legal expres care să reglementeze posibilitatea suspendării raportului de serviciu al unui funcționar public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar. Din punctul de vedere al instanței, acest lucru se datorează însă unei simple omisiuni, iar nu unei eventuale concepții a legiuitorului în sensul că funcționarii publici cu studii și experiență în domeniul juridic nu ar putea exercita un mandat de asistent judiciar sau că ar

exista vreo rațiune pentru care exercitarea cu caracter temporar a unei asemenea funcții ar aduce atingere în vreun mod demnității funcției publice;

- Din dispozițiile art. 512-515 din OUG nr. 57/2019 (Codul administrativ), care reglementează cazurile de suspendare a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, rezultă că există o amplă varietate de situații în care funcționarii publici își pot suspenda raportul de serviciu pentru a exercita sau desfășura, cu caracter temporar, o multitudine de funcții sau activități. De exemplu, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici se suspendă de drept pe perioada cât aceștia exercită o funcție de demnitate publică numită sau aleasă sau desfășoară activități în cadrul unor misiuni diplomatice ale României ori în cadrul unor organisme sau instituții ale Uniunii Europene sau în alte organisme sau instituții de drept public internațional. De asemenea, funcționarul poate solicita suspendarea raportului de serviciu pentru a fi încadrat în cabinetul unui demnitar, pentru a desfășura activitate sindicală, pentru a participa la campania electorală sau la grevă, pentru a desfășura activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale pe perioadă determinată sau pentru a încheia un contract de muncă în calitate de asistent maternal, asistent personal al persoanei cu handicap grav sau asistent personal profesionist. În fine, raportul de serviciu se poate suspenda și la cererea motivată a funcționarului public, pentru un interes personal, pe o durată cumulată de cel mult 2 ani în perioada exercitării funcției publice pe care o deține funcționarul public.

- Dată fiind flexibilitatea dovedită de legiuitor în a permite întreruperea temporară a exercițiului funcției publice pentru exercitarea sau desfășurarea unei mari varietăți de funcții sau activități profesionale, nu se înțelege care ar fi rațiunea sau interesul public imperios pentru care ar trebui să se refuze această posibilitate în ipoteza în care funcționarul public exercită, cu caracter temporar, un mandat de asistent judiciar;

- Așadar, întrucât nu se poate identifica nicio rațiune și niciun interes public imperios care să stea la baza unei ipotetice intenții a legiuitorului de a interzice funcționarilor publici de specialitate juridică posibilitatea de a accede la funcția de asistent judiciar sau de a-i obliga pe cei care optează în acest sens să renunțe cu caracter definitiv la calitatea de funcționar public, trebuie să se concluzioneze că nereglementarea cazului de suspendare a raportului de serviciu pentru situația exercitării mandatului de asistent judiciar se datorează unei simple omisiuni a legiuitorului;

- Argumentul reclamantei, în sensul că suspendarea raportului de serviciu operează numai în privința obligațiilor de prestare a activităților specifice și de plată a salariului, pe când respectarea regimului incompatibilităților aplicabil funcționarilor publici ar fi în continuare o obligație activă, este în mod vădit falacios, în condițiile în care același lucru ar putea fi spus și în ipoteza în care suspendarea se dispune pe perioada exercitării unei funcții de demnitate publică aleasă sau numită. Or, potrivit art. 94 alin. 1 din Legea nr. 161/2003, *„Calitatea de funcționar public este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții publice sau calități decât cea în care a fost numit, precum și cu funcțiile de demnitate publică”*, iar dacă teza reclamantei ar fi corectă, ar însemna că funcționarul public suspendat care ocupă o funcție de demnitate publică se află în situație de incompatibilitate. Această posibilă interpretare este în mod evident infirmată prin voința expresă a legiuitorului, care permite funcționarilor publici să accedă în funcții de demnitate publică alese sau numite, perioadă în care raportul lor de serviciu este suspendat.

- În ce privește afirmația reclamantei, constând în aceea că, că din prevederile art. 122 alin. 2 din Legea nr. 304/2022, unde se menționează că *„Dispozițiile legale privind obligațiile, interdicțiile și incompatibilitățile judecătorilor și procurorilor se aplică și asistenților judiciari”*, ar rezulta că există o incompatibilitate între calitatea de asistent judiciar și cea de funcționar public, chiar suspendat, nu poate fi reținută, incompatibilitatea existând numai în cazul exercitării efective și simultane a celor două calități incompatibile.

- Concluzia instanței de fond a fost în sensul că, nereglementarea expresă a suspendării raportului de serviciu într-o situație precum cea din speță se datorează unei simple omisiuni a legiuitorului, ce dă naștere unor dificultăți de interpretare și aplicare a unor dispoziții normative neclare și incomplete. În această situație, trebuie să se recurgă la regulile generale de interpretare a legii, inclusiv la interpretarea teleologică și analogică, precum și la completarea dispozițiilor normative speciale incomplete cu cele ale dreptului comun. S-a apreciat că prevederile art. 513 din Codul administrativ nu împiedică acest lucru, în condițiile în care, după cum în mod corect arată pârâtele, enumerarea cazurilor de suspendare de drept a raporturilor de serviciu este enunțiativă, iar

nu limitativă (după cum rezultă din dispozițiile art. 513 alin. 1 lit. m) – „în alte cazuri prevăzute de lege”). În acest context, interpretarea coroborată realizată de către pârâta....., a dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. m) și art. 367 din O.U.G. nr. 57/2019 cu dispozițiile generale de drept comun ale art. 1 alin. (1), alin. (2) și art. 50 lit. d) din Codul muncii este corectă și adecvată pentru soluționarea chestiunii litigioase din speță

Pentru aceste motive, reținând lipsa de temei a criticilor și susținerilor reclamantei, cererea acesteia a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat recurs recurs reclamanta....., întemeiat pe motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod de procedură civilă.

În esență,a imputat instanței de fond că a realizat interpretarea greșită a dispozițiilor art.513 alin.(1) din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară și art.227 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

A susținut recurența că textul de lege citat de instanța de fond nu corespunde conținutului actului normativ publicat în Monitorul Oficial al României, respectiv art.513 alin.(1) lit.m) din O.U.G. nr.57/2019, cu modificările și completările ulterioare, care prevede sintagma: „în alte cazuri expres prevăzute de lege”. Ca urmare, prin raportare la conținutul textului de lege, rezultă că interpretarea instanței de fond potrivit căreia enumerarea cazurilor de suspendare de drept a raporturilor de serviciu este enunțiativă, nu este susținută de textul lege la care face trimitere, din contră prin utilizarea cuvântului „expres” este evidențiată voința legiuitorului de a limita situațiile la care se poate aplica această prevedere. Or, după cum rezultă din cuprinsul Legii nr.303/2022, cu modificările și completările ulterioare, ce reglementează statutul asistentului judiciar, nu exista prevedere expresă care să prevadă posibilitatea suspendării raportului de serviciu.

Pârâta a subliniat că, pentru a susține incidența în speță a prevederilor art.50 lit.d) din Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, instanța de fond a apelat la realizarea unor comparații cu situația funcționarilor publici suspendați de drept pe perioada cât exercită o funcție de demnitate publică sau este ales, desfășoară activități în cadrul unor misiuni diplomatice ale României ori în cadrul unor organisme sau instituții ale Uniunii Europene sau în alte organisme sau instituții de drept public internațional sau cu cei care exercită profesia de avocat

Totodată, s-a susținut că, prin aprecierile potrivit cărora dispozițiile art.50 lit.d) din Codului muncii, cu modificările și completările ulterioare, sunt incidente în speță, a fost încălcat principiul de drept *specialia generalibus derogant*, prin aplicarea unei norme generale (Legea nr.53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare) care în speța de față derogă de la norma specială (O.U.G. nr.57/2019, cu modificările și completările ulterioare).

Dispozițiile O.U.G. nr.57/2019, cu modificările și completările ulterioare, se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale după caz, numai în măsura în care Codul administrativ nu conține prevederi legate în acest sens. Astfel, în condițiile în care Codul administrativ reglementează cu privire la situațiile în care se poate suspenda raportul de serviciu al funcționarului public, recurența a apreciat că, în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art.50 lit.d) din Legea nr.53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că acestea sunt norme specifice personalului care își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă, motiv pentru care funcționarul public pârât nu are posibilitatea de a-și suspenda raportul de serviciu în vederea exercitării funcției de asistent judiciar.

2. Punctul de vedere al părților cu privire la problema de drept :

Recurența consideră că, în lipsa unei prevederi exprese cuprinse în Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, nu este incidență norma generală prevăzută de art.50 lit.d) din Legea nr.53/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Intimații apreciază că modalitatea de redactare a art.513 din Codul administrativ conduce în mod clar la concluzia că enumerarea cuprinsă la norma legală analizată este enunțiativă și nu limitativă, fapt ce conduce la aplicarea normei generale în speța dedusă judecătii. Dispozițiile art.513 alin.(1) lit.m) și art.367 din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ se completează

art.50 alin.(1) lit.d) din Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: „d) exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului dacă legea nu prevede altfel”.

3.Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Normele de drept interne

Chestiunea de drept ce urmează a fi supusă interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru Dezlegarea Chestiunilor de Drept a fost generată de interpretare diferită a problemei constând în aceea dacă, în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, se poate dispune suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar, respectiv dacă pot fi aplicate în speță dispozițiile art.50 lit.d) din Codul muncii, prin raportare la prevederile art.513 alin.(1) lit.m) coroborat cu art.367 din O.U.G. nr.57/2019 și art.1 alin.(1) și (2) din Codul muncii, având în vedere și dispozițiile art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară și art.227 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile enunțate au următorul conținut:

Art. 513 alin.(1) lit.m) din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ: Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: m) în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Art. 367 din același act normativ: Dispozițiile prezentei părți se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz.

Art. 1 alin.(1) și (2) din Codul muncii:

(1)Prezentul cod reglementează domeniul raporturilor de muncă, modul în care se efectuează controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, precum și jurisdicția muncii.

(2) Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii.

Art. 50 lit. d) din Codul muncii: Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: d) exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel.

Art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară: Dispozițiile legale privind obligațiile, interdicțiile și incompatibilitățile judecătorilor și procurorilor se aplică și asistenților judiciari.

Art. 227 alin.(1) și (3) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare:

(1).Funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent și personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, astfel cum acestea sunt definite de legislația în vigoare, și a funcțiilor didactice de la Institutul Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri.

(3) În considerarea statutului lor, judecătorii și procurorii, inclusiv cei care au calitatea de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii nu sunt demnitari, neputând face parte concomitent din autoritatea judecătorească, puterea executivă sau legislativă.

2. Opinia completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate

Privind chestiunea de drept supusă interpretării, completul de judecată constată că, în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, față de norma de trimitere cuprinsă la disp. art.367 din O.U.G. nr.57/2019, prevederile art. 1 alin (2) din Codul muncii sunt aplicabile. Astfel, din coroborarea dispozițiilor art.513 alin.(1) lit.m) din O.U.G. nr.57/2019 cu cele ale art. 50 lit. d) din Codul muncii, rezultă că se poate dispune

suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar.

3. Jurisprudența Curții de Apel Pitești

În jurisprudența instanței nu a fost identificată nicio cauză având ca obiect soluționarea unei chestiuni de drept similare.

4. Jurisprudența altor instanțe naționale

Problema de drept enunțată nu a fost identificată în jurisprudența altor instanțe, astfel cum a rezultat din verificările efectuate în Emap.

Raportat la argumentele expuse, în temeiul art. 519 Cod de procedură civilă, se va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept enunțată, iar în temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, se va suspenda judecata recursului, până la publicarea deciziei de soluționare a sesizării.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII D I S P U N E :

În temeiul dispozițiilor art.2 alin.(1) coroborat cu art.1 alin.(1) teza finală și art.(1) alin.(3) din O.U.G. nr.62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea chestiunilor de drept cu următoarea chestiune de drept:

Dacă în materia raporturilor de serviciu, guvernate de prevederile O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, se poate dispune suspendarea de drept a raportului de serviciu al funcționarului public pe perioada în care acesta exercită un mandat de asistent judiciar, respectiv dacă pot fi aplicate în speță dispozițiile art.50 lit.d) din Codul muncii, prin raportare la prevederile art.513 alin.(1) lit.m) coroborat cu art.367 din O.U.G. nr.57/2019 și art.1 alin.(1) și (2) din Codul muncii, având în vedere și dispozițiile art.122 alin.(2) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară și art.227 alin.(1) și (3) din Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

În temeiul art.2 alin.(3) din O.U.G. nr.62/2024, suspendă judecata recursului până la publicarea deciziei de soluționare a sesizării.

Fără cale de atac.

Pronunțată în condițiile art.402 teza finală Cod procedură civilă astăzi, 4 decembrie 2024, la Curtea de Apel Pitești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,

.....

Judecător,

.....

Judecător,

.....

Grefier,

.....